Guy Millière: Konec Židů v Evropě

- CZ24 News | 19. ledna 2020

- *"Ačkoli Židé představují méně než jedno procento populace, tak polovina rasistických činů spáchaných ve Francii byla spáchána proti Židům."* — Meyer Habib, poslanec francouzského parlamentu.
- Antisemitismus sílí napříč celým evropským kontinentem a jeho protagonisty jsou často imigranti ze Středního východu. Úřady se však přesto stále zmiňují pouze o *"pravicovém antisemitismu"*.
- Levicový antisemitismus kvete po celé Evropě. Levičáci se všude snaží zamést pod koberec antisemitismus imigrantů ze Středního východu.
- Demografická transformace probíhající ve Francii se šíří také po celé západní Evropě a vládnoucí orgány téměř všude potichu přijímají rostoucí podvolení se islámu.

3. prosince 2019 odhlasovalo francouzské Národní shromáždění usnesení, kterým přijalo definici antisemitismu podle *Mezinárodní aliance paměti holocaustu*. Usnesení zdůraznilo, že definice *"zahrnuje projevy nenávisti vůči Státu Izrael jen proto, že to je židovská komunita."* Poslanec Meyer Habib, který toto usnesení podpořil, přednesl vášnivou a dojemnou řeč, ve které zdůraznil rozsah antisemitské hrozby v dnešní Francii a úzkou vazbu mezi nenávistí vůči Židům a nenávistí vůči Izraeli:

"Od roku 2006 bylo ve Francii zavražděno dvanáct Francouzů, jen proto, že to byli Židé. Ačkoli Židé představují méně než jedno procento populace, tak polovina rasistických činů spáchaných ve Francii byla spáchána proti Židům. Antisionismus je ideologie posedlá démonizací Izraele zneužívající antirasistickou a antikoloniální rétoriku mající za cíl zbavit Židy jejich identity."

Dodal, že získání dostatečného počtu poslaneckých hlasů pro přijetí tohoto usnesení bylo kvůli všeobecnému nedostatku *"politické odvahy"* nesmírně obtížné. Pokud jde o antisemitismus a Izrael, tak tato odvaha bohužel ve Francii chybí všeobecně.

Francouzští političtí lídři často prohlašují, že boj proti antisemitismu je pro ně nanejvýš důležitý a říkají to pokaždé, když je v zemi zavražděn Žid. Zdá se však, že jsou připraveni bojovat výhradně s pravicovým antisemitismem. Tito politici naprosto odmítají připustit, že všichni Židé zavraždění nebo napadení ve Francii od roku 2006 byli oběťmi muslimských antisemitů. O tom francouzští političtí lídři nikdy nemluví. Zdá se, že jsou úmyslně slepí vůči islámskému antisemitismu, který je zakořeněný v koránu a v hadísech a ve 30. letech minulého století byl značně posílený přátelstvím mezi nacisty a Velkým jeruzalémským muftím Hadži Amínem al-Husajním.
Údajně *"legitimní"* muslimská nenávist kvůli *"sionistickým zločinům"* od té doby maskuje muslimskou nenávist vůči Židům všeobecně.

Francouzští političtí lídři také zdánlivě odmítají vidět další formu antisemitismu, která je nyní na vzestupu: levicový antisemitismus. Právě tento levicový antisemitismus úspěšně používá masku antisionismu k šíření protižidovské nenávisti.

Francouzští političtí lídři nikdy nemluví o tom, jak francouzská mainstreamová média popisují Izrael, ani o důsledcích těchto článků a zpráv. Izrael je neustále – a falešně – popisován jako zločinná země, jejíž vojáci dennodenně bezohledně zabíjejí Araby a jejíž občané *"ilegálně okupují"* území (které je již déle než 3 000 let židovskou domovinou), které by mělo patřit jinému národu, a který je tak krutě připraven o všechno.

Francouzští političtí lídři nekritizují protiizraelské články a zprávy: Způsob, jakým většina z nich mluví o Izraeli, je stejně protiizraelský jako ty nejhorší protiizraelské články. Vláda sama o sobě není o nic lepší. Když jsou při teroristickém útoku zavražděni izraelští Židé, francouzská vláda zveřejní prohlášení, ve kterém útok "*odsuzuje*" a naléhá na Izrael, aby "*projevil zdrženlivost*" a vyhnul se "*zahájení cyklu násilí*". Pokud dojde k útoku ve východní části Jeruzaléma nebo na Západním břehu, tak francouzská vláda prohlásí, že "*Východní Jeruzalém*" a Západní břeh jsou "*palestinská území, která Izrael nezákonně okupuje.*" Tím ovšem francouzská vláda říká, že by tam Židé neměli být, že vina je na straně židovských obětí a že ti, kdo na ně zaútočili, k tomu měli dobrý důvod.

Když ministr zahraničí USA Mike Pompeo 12. listopadu 2019 řekl, že židovské osady nacházející se na sporných územích nejsou v rozporu s mezinárodním právem, francouzská vláda okamžitě vydala prohlášení, že "*izraelská politika kolonizace palestinských okupovaných území je nezákonná podle mezinárodního práva, a zejména podle mezinárodního humanitárního práva.*"

Tato reakce je v souladu s postoji francouzské vlády v posledních letech: Když prezident USA Donald J. Trump uznal Jeruzalém jako hlavní město Izraele a přesunul tam velvyslanectví USA, francouzský prezident Emmanuel Macron prohlásil, že tento jeho krok je "*zásadní omyl*" a zdůraznil, že francouzské velvyslanectví zůstane v domnělém hlavním městě Izraele – Tel Avivu. V oficiálním prohlášení se dále uvádí, že Francie je "*přítelem Palestiny*" a podporuje "*vytvoření palestinského státu s Jeruzalémem jako jeho hlavním městem*". Francie neuznává Jeruzalém jako součást izraelského území: Francouzský konzulát v Jeruzalémě je ve francouzských oficiálních dokumentech označován jako "*francouzský konzulát v Jeruzalémě*"; slovo "*Izrael*" tam chybí. Když francouzští občané žijící v Izraeli odevzdávají své hlasy ve francouzských volbách, volební hlasy z Jeruzaléma se ve Francii počítají odděleně od ostatních hlasů francouzských občanů žijících v Izraeli.

V Institutu arabského světa, který byl otevřen v centru Paříže v roce 1987 a byl financován arabskými zeměmi a francouzskou vládou, se konají konference a výstavy, které se často zalykají nenávistí k Izraeli. V současné době mohou návštěvníci na výstavě nazvané "*AlUla, zázrak Arábie*" vidět mapu, kde je celý stát Izrael označen jako "*palestinská území*". Slovo "*Izrael*" tam bylo připsáno vedle "*palestinských území*" až po protestu židovských organizací.

Téměř všechny vraždy Židů ve Francii byly spáchány muslimskými antisemity, kteří naprosto nespravedlivě identifikují francouzské Židy se "*zločinným Izraelem*". Mohamed Merah, který v Toulouse zavraždil židovské školáky, řekl policistovi, že zabil židovské děti, protože "*Židé zabíjejí palestinské děti*", a že "*to mnohokrát viděl ve zprávách francouzské televize.*" Francouzskou vládu ale ani nenapadlo, aby požádala francouzské televizní stanice, aby byly opatrnější a aby se vyhnuly čemukoli, co by mohlo být považováno za podněcování k nenávisti a k vraždám francouzských Židů.

V současné době je Meyer Habib téměř jediným francouzským poslancem, který odsuzuje antisemitismus, antisionismus, antiizraelskou zaujatost francouzských médií a antiizraelské postoje francouzské vlády a mnoha politiků. Meyer Habib musí se svou rodinou žít pod nepřetržitou policejní ochranou, protože často dostává antisemitské výhrůžky smrtí. Zastupuje francouzské občany žijící v zahraničí – v Izraeli, Itálii a Turecku; nikde ve Francii samotné by nebyl zvolen.

Meyer Habib také řekl, že usnesení z 3. prosince 2019 je jen nezávazné usnesení. Hlasovala pro něj pouze menšina poslanců. Jediným důvodem, proč bylo schváleno, bylo to, že se mnoho poslanců rozhodlo zdržet hlasování. Někteří hlasovali proti a znovu hrdě prohlásili, že jsou "*antisionisty*". V každém případě se toto usnesení nestane zákonem a nebude mít žádný praktický dopad.

Je téměř jisté, že francouzská média, političtí vůdci a vláda své nepřátelské postoje vůči Izraeli

nezmění. Žádný francouzský politický lídr nepodpoří Meyera Habiba a neodváží se nesouhlasit s prohlášeními francouzské vlády týkajícími se Izraele, až na to, že by řekl, že francouzská vláda je stále příliš proizraelská.

Ve Francii rychle dochází k demografické změně, a média, političtí lídři i vláda se podle toho chovají. Židé tvoří stále se zmenšující podíl francouzské populace – 0,6 % – a nemají žádnou politickou váhu. Francouzská muslimská populace závratně roste a již tvoří více než 12 % z celkového počtu obyvatel. Bez hlasů muslimů je dnes ve Francii již téměř nemožné vyhrát volby.

Těch několik lidí, kteří ještě stále kritizují islám a muslimský antisemitismus ve Francii, je nemilosrdně napadáno islámskými organizacemi a francouzské soudy jim ukládají tvrdé tresty. 4. prosince 2019, požádal státní zástupce soud, aby odsoudil Christine Tasin, prezidentku antiislámského hnutí "*Republikánský odpor*". V červnu 2017 napsala Christine Tasin článek obsahující tato prohlášení: *"Protimuslimské činy rozhněvaných lidí jsou v krátkodobém nebo střednědobém horizontu nevyhnutelné ve Francii i ve všech evropských zemích, které nyní zažívají muslimskou invazi"* a *"islám je zřejmě neslučitelný se západní civilizací"*. Christine Tasin byla obviněna organizací "*Kolektiv proti islamofobii ve Francii*" (CCIF) z podněcování *"terorismu proti muslimům"*. CCIF je organizace založená francouzskými muslimy a je francouzskou pobočkou *Muslimského bratrstva*. Prokurátor uvedl, že obvinění vznesené hnutím CCIF je *"naprosto opodstatněné"* a že Christine Tasin *"musí dostat lekci"*. Christine Tasin by se tak mohla stát první osobou ve Francii, která bude poslána do vězení za *"zločin islamofobie"*.

Mnoho účastníků islámské a levicové demonstrace proti *"islamofobii"* v Paříži 10. listopadu 2019 vykřikovalo výslovně antisionistické slogany, například *"Izrael vraždí"* a *"Palestina vyhraje"*. Několik demonstrantů neslo vlajky Palestiny a Hamásu. O týden později se na demonstraci odsuzující islámský terorismus sešlo méně než 2 000 lidí.

30. října 2019 otevřel prezident Macron v Paříži Evropské středisko pro judaismus a při této příležitosti četl jména všech Židů, kteří byli v posledních letech ve Francii zavražděni. Vrahy však nejmenoval. Pouze odsoudil *"odpornou bestii"*, výraz vymyšlený Bertoltem Brechtem, který se nyní ve Francii často používá jako nálepka pro sympatizanty nacismu. Macron se zmínil o hrozbě, kterou představují *"ti, kteří chtějí zasít nenávist a rozpory"*, a vyjádřil podporu muslimům zraněným při neúspěšném útoku na mešitu ve městě Bayonne v jihozápadní Francii. A pak se Macron pozitivně rozhovořil o době, kdy byla velká část Španělska muslimská, a řekl, že v Andalusii *"Židé navzdory svému občanskému statusu dhimmi vybudovali neobyčejnou kulturu."*

Spisovatelka Barbara Lefebvre vidí v Macronově projevu chválu židovského přijetí dhimmikracie (přijetí statusu *"tolerovaného"* občana pod vládou islámu, někdy platícího *"ochrannou"* daň – džizju) a podvolení se, které s tím souvisí. Napsala, že *"vyvolávání hnědého moru a temných hodin naší historie k popsání hrozby, kterou Židé žijící ve Francii čelí, je historickou a politickou urážkou"*, a že Macronova řeč připravila cestu pro budoucí odsouzení francouzských Židů k volbě ze dvou možností: *"Odstěhujte se ze země nebo se uzavřete do své komunitní bubliny jako občané dhimmi v zemi islámu."*

Francie není v Evropě výjimkou. Antisemitismus sílí napříč celým evropským kontinentem a jeho protagonisty jsou často imigranti ze Středního východu. Úřady se však přesto stále zmiňují pouze o *"pravicovém antisemitismu"*.

V Německu provedl Spolkový úřad pro ochranu ústavy analýzu muslimských útoků spáchaných proti Židům v roce 2017 – výslovně se však odmítl zmínit o tom, že tyto útoky byly antisemitské, a místo toho je připsal *"náboženským a kulturním vzorcům, které si s sebou muslimští imigranti přinášejí* do Německa."

Německý ministr zahraničí Heiko Maas dodal, jako by to mohla být omluva, že muslimové přicházející do Německa *"pocházejí ze zemí, v nichž mocní lidé podněcují k nenávisti vůči Židům a Izraeli."* Studie provedená ve Spojeném království Institutem pro výzkum židovské politiky (*Institute for Jewish Policy Research*) ukázala, že antisemitismus převládá mezi britskými muslimy daleko víc než mezi ostatními občany země – studie však byla citována pouze v britském židovském tisku.

Levicový antisemitismus kvete po celé Evropě. Levičáci se všude snaží zamést pod koberec antisemitismus imigrantů ze Středního východu.

Ve Spojeném království umožnilo ultralevicové křídlo Labouristické strany (poznámka překladatele: hnutí "*Momentum*") velkému počtu antisemitů vstoupit do strany. Lídr Labouristické strany Jeremy Corbyn byl nedávno obviněn britským vrchním rabínem Ephraimem Mirvisem z *"protižidovského rasismu"*.

Většina hlavních evropských médií je orientována stejně antiizraelsky jako hlavní francouzská média. Josef Schuster, prezident Ústřední rady Židů v Německu, označil v červenci 2019 článek vydaný časopisem *Spiegel* za článek plný *"antisemitských klišé"* hanobících Izrael. A to nebyl jediný článek takového zaměření v německém tisku. Shuli Davidovich, izraelská tisková atašé v Londýně, řekla před deseti lety:

"Některé noviny rozhodně nikdy nepřiznají Izraeli jakoukoliv zásluhu… pro některé lidi, zejména v redakcích novin jako je The Guardian, Izraelci nemají lidskou tvář. Jsou to pro ně jen přilby, pušky, agresoři, okupanti."

Dodnes se nic nezměnilo. Deník *The Guardian* často publikuje články podporující ekonomický a kulturní bojkot Izraele. Komentátor Manfred Gerstenfeld zaznamenal rostoucí počet antisemitských karikatur, které nyní doprovázejí protiizraelské články v evropském tisku. Upozornil na to, že antisemitskými karikaturami oplývá například Norsko – země, kde žije pouhých 700 Židů. Mnoho těchto karikatur, řekl, zobrazuje Židy jako *"parazity"*, přesně tak jako v médiích muslimských zemí.

Většina evropských politických lídrů je vůči Izraeli stejně nepřátelská jako političtí lídři ve Francii. Evropská unie tvrdohlavě hájí myšlenku, že se Izrael musí vrátit do hranic dohody o příměří z roku 1949, často označovaných jako *"hranice z roku 1967"*. EU tvrdí, že Izrael nelegálně okupuje "*palestinská území*". Pokaždé, když Federica Mogherini, politička která byla do listopadu 2019 místopředsedkyní Evropské komise, mluví o Blízkém východě, popisuje Izrael jako *"okupační mocnost"*. Její nástupce Josep Borrell se zasazuje o jednostranné uznání palestinské státnosti. *"Írán chce Izrael vyhladit,"* řekl. *"To není nic nového. S tím se nedá nic dělat."* Devět z 28 členských států Evropské unie – Švédsko, Kypr, Malta, Maďarsko, Polsko, Česká republika, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko – uznávají "*stát Palestinu*", a ignorují fakt, že palestinská samospráva se nikdy nevzdala svého snu vymazat Izrael z mapy a obsadit jeho území, a že nikdy nepřestala páchat teroristické činy.

Demografická transformace probíhající ve Francii se šíří také po celé západní Evropě a vládnoucí orgány téměř všude potichu přijímají rostoucí podvolení se islámu. Politické strany, které jsou proti islamizaci, jsou tlačeny na okraj. Někteří středoevropští lídři – maďarský premiér Viktor Orbán, premiér Mateusz Morawiecki v Polsku a prezident Miloš Zeman v České republice – jsou jediní, kdo výslovně odmítají islamizaci svých zemí a přijímají opatření k omezení muslimské imigrace. Často jsou odsuzováni západoevropskými lídry, kteří je chtějí přinutit, aby do svých zemí přijali tisíce imigrantů.

Není žádným překvapením, že zprávy v médiích potvrzují, že nárůst počtu muslimských imigrantů vede k širokému vzestupu antisemitismu.

V roce 2018 se *Agentura EU pro základní práva* dotazovala Židů ve 12 evropských zemích s největším podílem Židů v populaci. Zpráva zjistila, že *"28 % dotázaných zažilo nějakou formu obtěžování kvůli tomu, že jsou Židé"*, *"47 % se bojí antisemitských slovních urážek nebo obtěžování a 40 % dotázaných se obává fyzického útoku"*, *"38 % dotázaných uvažovalo během posledních pěti let o emigraci kvůli obavám o svoji bezpečnost."*

Další studie, kterou provedla německá Univerzita v Bielefeldu v roce 2011, ukázala, že 40 % dospělých Evropanů souhlasilo s tvrzením: *"Izrael se chová vůči Palestincům jako nacisté vůči Židům."*

V článku nazvaném *"Judenrein Europe"* (*"Evropa bez Židů"*) napsal americký politický komentátor Joel Kotkin, že všechna dostupná data ukazují, že protižidovská nenávist a protiizraelské předsudky se budou i nadále šířit po celé Evropě a že to může znamenat konec přítomnosti Židů na evropském kontinentu:

"Po tisíciletí, po zničení Druhého chrámu a začátku diaspory, byla Evropa domovem většiny Židů. Tato kapitola historie končí. Podle toho jak Židé z evropského kontinentu prchají, můžeme očekávat, že do konce tohoto století zůstanou v Evropě jen židovské hřbitovy."

Dr. Guy Millière je profesor Pařížské univerzity a autor 27 knih o Francii a o Evropě.